

Literair

Gedichten

Hilde Keteleer

Terugkeer

Hoe moeten we nu verder,
de koffers weer uitgepakt,
de woorden verloren
die we, samen met wat rijstkorrels,
meebrachten uit het land
van de tempels en torens?

We kunnen natuurlijk
op een perron gaan staan,
in de verte kijken.

Doen alsof
we gevangen diertjes
zijn, meelij wekken. Onze voeten
in pantoffels naar haardvuur strekken.
Boodschappentassen vullen
met specerijen, kip kruiden
en in de pan staren.

We kunnen ook onszelf
streng toespreken, een jas aantrekken
en naar buiten gaan.

Op straat zijn er jongens
met dons op hun lippen
en een bril op, niet opgewassen
tegen korzelige stemmen.
De blauwe adertjes in knieholten
van meisjes met een autopod.
Het blijft,
maar het verschuift.

Stationshal bij avond

Er worden te veel handen uitgestoken.
Elke keer weer ben ik ineengedoken.
Heb vochtige matrassen geroken, verlangen
naar een dak. Ik heb mijn handtas vastgeklemd,
lafheid laten woekeren. Af en toe heb ik gekocht,
een boeketje narcissen, een deuntje mondmuziek,
een gerust geweten. Dingen om te missen.

Er wordt soep bedeeld. Ik hoef
het niet te doen: bedelen noch bedelen.
Maar ze gaan mee naar huis: de sjaal
waarin een vrouwenhoofd verdwijnt,
de schoenen zonder veters, kromme lepels,
het bedkarton, en van twee kanten
het gefluisterde pardon.

Hilde Keteleer

In september 2001 verscheen bij de Wereldbibliotheek in Amsterdam haar debuutbundel 'Al wat winter is en maar'.